

Suu-ri seik-kai-lu

Hei! O-dot-te-lin jo si-nu-a.

- O-len Vii-vi-kis-sa.

- A-sun tääl-lä van-has-sa ro-mui-ses-sa la-dos-sa. Ker-ton si-nak-le seik-kai-lus-ta-ti.

Läh-din ka-las-ta-maan joen

ran-taan. Joes-sa on pal-jon

si-la-koi-ta ja hau-ki-a. To-sin

en-syö hau-ki-a, ne o-vat lii-an vaa-ra-l-

lisi-a. O-tan mu-kaan y-leen-sä

i-son pus-si-mai-sen ju-tun jota

ih-mi-set-sa-no-vat re-puk-si, Rep-puun

lai-tan saali-ni. Hei-lau-tin re-pun

sel-kää-ni ja ru-pe-sin hyppelämään

pit-kin pol-ku-a kun muis-ti-nceet-tä

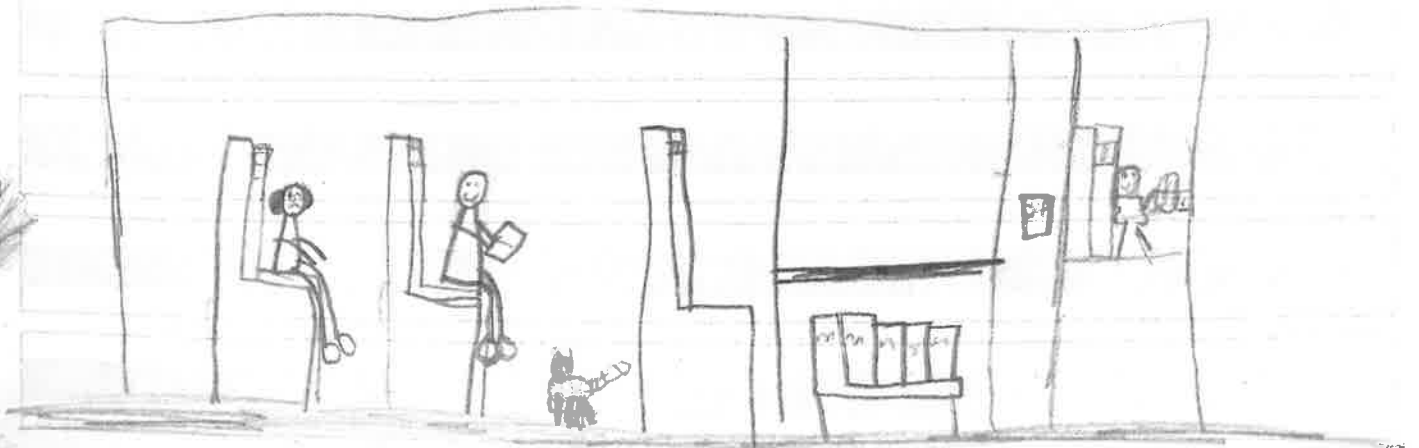
pol-ku joh-ti au-to-tien-poi-ki.

En uskaltanut mennä puikkoleh-
timaan autojen väliin joten
päätin läväh-tää bussiin
joka pysäkki oli Joen-ran-ka.

Vilkaisin pyöreää litus-kais-ta
lät-ty-ä joka näyt-tää a-jan.

Bus-sin pi-estäsi läh-ee-ä i-han
pian, pin-kaisin juok-suun.

Kä-pä-lät vie-hui-vat ja puut
vi-lis-ti-vät sil-mis-sä, sil-ti
jus-ti-in-sa eh-din hyp-pää-mään
pu-li-se-vaan bus-siin.

Bus-sis-sä-sä o-li pal-jon
vä-ke-ä. Puik-te-leh-din bus-sin
ta-ka-o-saan ja pii-lou-duin
pen-kin al-le. Leh-ti pu-to-si
lat-tial-le, jo-ku-ih-mi-nen
o-li ku-mar-tu-mas-sa

ot-ta-maan leh-te-ä ne-näi-ni
le-des-tä. Mi-nä huo-ma-sin
o-le-va-ni pe-ri-lä ja
höl-kö-tin ta-ka-ovel-le.

Loi-ka-sin u-los. Pui-s-to-s-
sa o-li tä-nä-än hy-vin hil-jais-ta.
Lin-nut vi-ser-si-vät ja
ka-tat lois-kut-te-li-va-t
pyr-s-tö-illään vet-tä.
Hii-vin hil-jaa lai-tu-ri-lle

ja hypäsin suoraan ka-
lappaan. Mutta u-noh-din et-tä
en o-san-nut uida. Mols-ka-
din suoraan ve-teeen.

Tun-tai kuin o-lis-in tu-keh-tu-
nut. Liu-uin koh-ti pien-tä-
tun-neli-a, joka oli
ai-van jär-ven poh-jas-sa.

Sul-jin sil-mä-ni ja toi-voin
et-teen i-ki-nä o-lis-i hy-pän-nyt
lai-tu-ri-l-ta. Mutta yh-zä-ki-
ä tun-sin ve-to-voi-man

ve-tä-vän mi-hä-a koh-ti
tun-neli-a. Niin-kuin o-lis-in
pyö-ri-nyt-ja hyö-ri-nyt
tun-nelis-sa i-kuis-uuden.

Mutta lopulta eupsah-
din tunne-lis-ta u-los,
O-lin saa-pu-nut ja-hon-kin
hu-vi-puis-toon. Hu-vi-puis-
tos-sa ei ol-lut-kaan
ih-mi-siä vaan ih-me-kum-ma,
ka-lo-ja. Kie-let-le-ni he-rä-hei
kuola ja tan-eui kuin oli-sin
ol-lut oi-ke-as-sa kis-so-jen
ra-vin-to-las-sa. Uin me-dua-sa-
var-tijan luo.

- On-ko-s päi-väl-lis-tä? tie-dus-
te-lin,

- Öh höh, sa-noi var-tija
ja nos-ei kat-seen-ta pois
sa-no-ma-leh-des-tä.

-oivoi! Kis-sa hä-ly-ty-s, var-tija

par-kai-si! Kaik-ki ka-lat

ni-vat äk-ki-ä suu-reen

le-vä - ra-ken-nuk-seen, ik-ku-

nat ja o-vet sul-jet-tiin.

Tu-li hil-jais-ta, nar-tan

ta-kaa liu-kuivat hi-taas-ti

kak-si so-tu-ri-va-rus-tei-siin

puet-tu-a hai-ta. Kar-va-ni

nou-si-va-t pys-tyyn ja

jd'h-me-tyin pai-kal-le-ni.

Hait saar-eivat mi-na-a.

-Olet-ko kos-kaan ol-lut

hait-ten ar-moil-la il-man

pa-ko-paik-kaa? hai-n-tee-li

-E e en, än-ky-tin.

Aktiä pieni keltan-ruske-a
kala ui hai-den e-teen.

- Ei tä-si-a saa syö-dä! pik-kai-
hen ka-la ki-mit-ti.

- Toi rä-eti syö ka-lo-ja. Py-sy
si-i-tä kau-ka-na! hai-a-rä-h-ti

-Mat-ta sil-lä on var-maan

kova-näl-kä ei-kä sil-lä o-le

maa-ta ruo-kaa. Teil-lä on

o-mat sörssön-heit pik-ku-kata

int-ti. Hait kyl-läs-tyi-vät

ja ui-vat pois. Hurvi-pui-ton

joh-ta-ja-kala ui-va-ro-vas-

ti pai-kalle.

-Lula-lu-paat-to et-reet syö

mei-tä jos-pää-see hu-vi-puis-

oon il-mai-sek-si, si? joh-ta-ja
ky-syi?

-So-pii-han-se, vastasin yl-lät-ty-
neenä. En-nen-kuin hän päästi-
mi-nut leik-ki-mään, niin
mi-nun-pi-ti men-nä kans-li-aan
ja ot-taa ky-laus-ka-tis-tus-
ai-nee-ta. Sen jäl-keen
o-lin niin pie-ni kuin ka-la,
ja mahduin hy-vin leik-ki-mään
hu-vi-pais-eos-sa. Piktu-kalan
ni-mi o-li Tip-si. Tip-si esit-te-li
mi-nut-le pai-ka-ta. Mi-nus-ta
ja Tip-sis-tä tu-li par-heat
ka-ve-rit. Las-kim-me liu-ka-
mä-ke-d ja o-lim-me tör-mäi ly-

au-tois-sa ja kaik-kea

mau-ta. Meil-lä oli hir-mu ki-vaa.

O-lim-me juu-ti tör-mäi-ly

au-tois-sa, kun o-vi au-ko-s-ta

ru-pe-si kau-lu-maan ko-va-a ry-ti-

nää ja lin-nun räät-ty-mis-tä.

Si-sään tu-p-sa h-ti par-vi lok-ke-

ja.

- Oöö, mi-käs tei-dät-tän-ne

len-näe-tti? Mi-eis: hal-uai-sitte?

joh-ta-ja-kala än-kyt-ti.

- Ha-lut-tai-siin ka-la-illal-li-

nen joh-ta-ja-lok-ki sa-noi

mai-re-as-ti.

- Ke-tä nuo o-vaat? Ky-syin

Tiip-si-t-kalal-ta.

- Tuohon liis-sä maailman-mah-
ta-vin ka-las-taja ja hä-nen
a-pu-jouk-kon-sa, Tip-si vas-ta-si.
Sii-nä sa-mas-sa lo-kit ru-pe-si-
vat sin-ko-i-le-maan sin-ne
tan-ne ja jah-tai-le-maan
ka-lo-ja. Joh-ta-ja-ka-la rien-si
luok-se-ni ja sa-noi

- Tu-le! Suuren-tahri si-nut et-tä
voit tu-ho-ta lin-nue!

Joh-ta-ja-ka-la ve-ti-minut
ka-la-ta-loon ja an-toi-minulle
suu-ren-nus-lää-ke-tä. Tuossa
tu-oki os-sa o-lin taas hor-maa-lin
ko-ko-i-nen. Ryn-tä-sin liis-sun
taak-se ja ru-pe-sin jah-taa-

maan hän-tä. Muut lin-nut
huo-ma-si-vat ti-lan-teen ja
pa-ke-ni-vat het-ken o-ian,
jäl-keen Lis-su o-li kii-kis-sä.
-tu-lu-ku-paan et-ten i-ki-nä
tu-le tän-ne häirit-se-mään!

Lis-su än-kyt-ti.

- Et i-han var-maan? Ky-syin.

En en ja en, Lissu vas-ta-si.

- Pää-set pois jos et-var-mas-ti

e-nää-pa-lad! Ky-syin tiin-tas-ti.

Kun hel-ly-tin o-tee-tä Lis-su

kii-si pois. Kait-ki hur-ra-si-vat

- O-le-t meidän san-ka-ri! Tip-si

huu-si. Jub-lat jat-kui-vat pit-kään

kes-ki -yö-hön. Lo-pul-ta juh-lat pääe-

tyivät. Tip-si hy-väs-te-li

mi-mit. Su-kel-sin o-ves-ta

u-los-ja pulp-sah-din pin-taan.

Niin Lop-pui tä-mä ta-ri-na!

Loppu